

**Master Negative
Storage Number**

OCI00065.02

**Kronika utěssená a
kratochwilná o
gednom**

Jindřichův Hradec

[18--]

Reel: 65 Title: 2

**BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
PRESERVATION OFFICE
CLEVELAND PUBLIC LIBRARY**

**RLG GREAT COLLECTIONS
MICROFILMING PROJECT, PHASE IV
JOHN G. WHITE CHAPBOOK COLLECTION
Master Negative Storage Number: OC100065.02**

Control Number: AAE-7410

OCLC Number : 04406711

Call Number : W 381.59186L AL27

**Title : Kronika utessena kratochwilna o gednom znamenitem rytjri
gmenem Alexandrowi : gak welika nebezpecenstwj mel
na mori prjcinou otce sweho.**

**Imprint : W Jindrichowu Hradci a Tabore ; Tiskem a skladem A.J.
Landfrasa a syna, [18--]**

Format : 39 p. ; 16 cm.

Subject : Alexander, the Great, 356-323 B.C. Legends.

Subject : Chapbooks, Czech.

**MICROFILMED BY
PRESERVATION RESOURCES (BETHLEHEM, PA)**

**On behalf of the
Preservation Office, Cleveland Public Library
Cleveland, Ohio, USA**

Film Size: 35mm microfilm

Image Placement: IIB

Reduction Ratio: 8:1

Date filming began:

Camera Operator:

11/1/84
RT

W

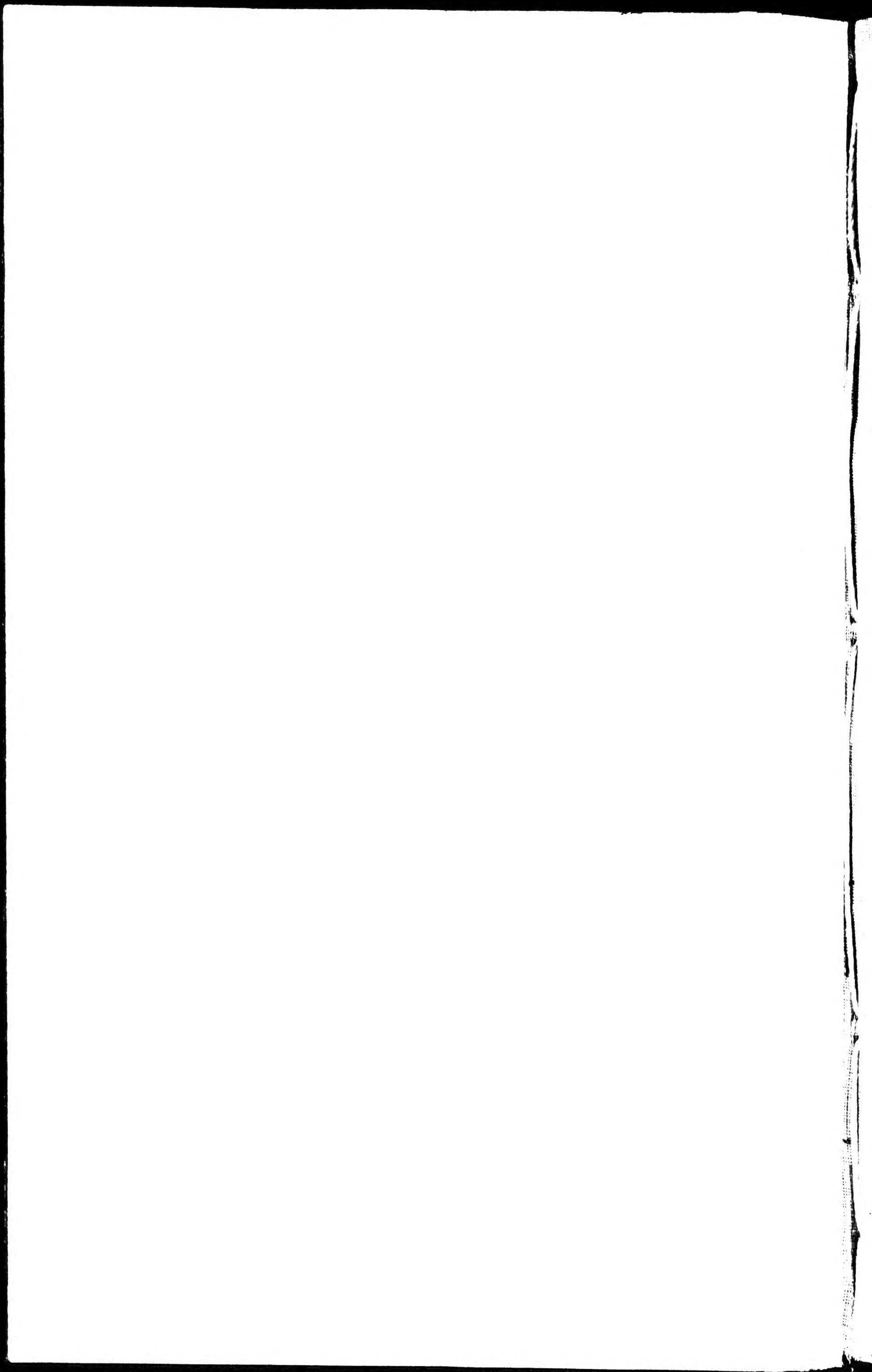
381 59186L

AL27

W 381.59186L-AL27 76250W

UNIVERSITY OF CHICAGO
CRISTO RE
CONCORDIA UNIVERSITY
ORIGIN OF THE
CLAYTON PUBLIC LIBRARY

Pro nifa utěšena a fratochwilná

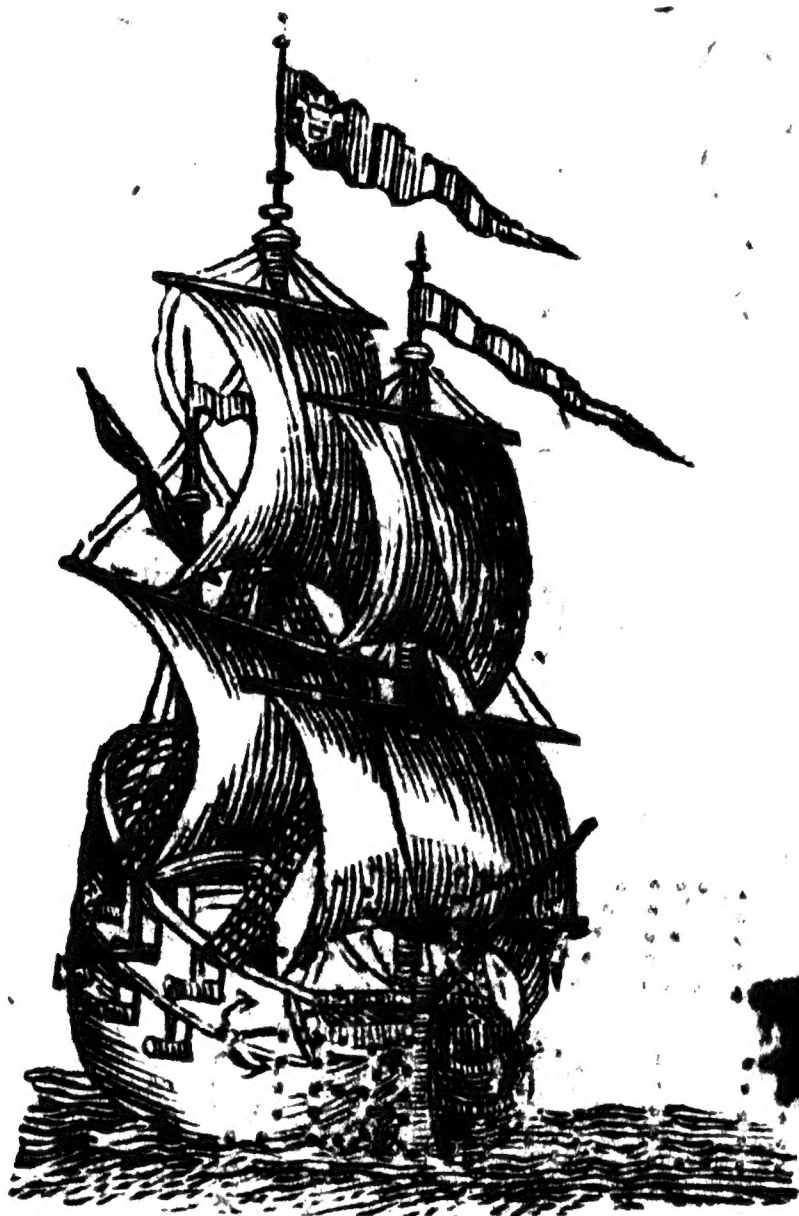
o gednom

znamenitém rytíři

gménem

Alexandrowi,

gaf weliká nebezpečnstwí měl na moři přj-
činou otce swého.

Lissem a skladem

Aloisa Josefa Landfrasa a syna,

to Jindřichowu Gradci a Táboře.

JUN 1964

MAY 29 1911

76250W

Byl jeden rytíř, a ten měl jediného syna, mužto říkali Alexandr, gegž velmi miloval. S dal ho jednomu mistru do daleké krajiny, aby ho učil moudrosti; pacholátko bylo wtipné, a w umění velmi prospělo. A když již sedm let při mistru bylo, otec měl toho žádost velkou, by syna mohl widět, i poslal gmu listy, aby do vlasti své přišel, a otce svého i matku svou nawštíwil. Mládeneček chtěj otci svému poslušně býti, přišel, z gehožto přísti rodičové geho velikou radost měli, neb widěli mládence na těle ušlechtilého a w umění dospělého.

S přihodilo se gednu chwíli, když ten rytíř s chotí svou za stolem seděl, a mládeneček gím k stolu sloužil. přiletěl slawě na okno, a počal velmi libezně zpíwati, tak že se rytíř tomu velmi diwil a řekl: O kteraž ten sla-

wjť welmi utěšně zpjwá, kdyby tak někdo by
 byl, kdo by tomu zpjwání rozuměl, a ge wy-
 ložil. Tedy řekl syn gegich Alexandr: „Dě-
 milý! zpjwání toho slawjka gá rozumím,
 umělbých wám welmi dobře to wyložit, ale
 bogjm se, abych wás nerozhněwal.“ Řekl
 gemu otec: „Synu milý, wylož nám toho
 zpjwání, dotkneš-li se mne w čem, wšak roz-
 um mám, nedám w sobě hněwu panowati.“
 A když to syn od otce slyšel, řekl: „Slawj-
 ten toto prawj: gá prý budu tak welkým pá-
 nem, že mne wšickni budou ctiti, a zwláště
 otec můg, genž nyní bude měděnici s wodou
 držeti, abych se umýwal, a matka má ruční,
 abych se utíral.“ Řekl mu otec: „Toho dne
 ty nedočkáš, ani toho důstogenstwj nedogdeš,
 abychme my tobě sloužili.“ S rozhněwal se
 welmi z toho, a wzal syna swého na ramena
 swá, nesl ho k moři, a uwrhl do wody, řka:
 „Ty wyfládač zpjwání ptačjho.“

Ate mládeneček uměl dobře plouti, a tak
 připloul k gednomu ostrowu, na němžto čtyry
 dni beze wšeho gjdla byl. Pátý den užřel
 koráb, an nedaleko od toho ostrowa plawe.
 S zwolal hlasem welikým, řka: „Pro Boha,
 pomozte a nedeyte mi zahynouti!“ Tedy mistr

Iodj 'a ti, kterjž na korábu byli, slitorali se
 nad njm, uzřeli spanilého mládenečka, wza-
 geg na koráb. I odplouli s njm do dalekých
 wlastj, a probali geg gednomu knjžeti. Tedy
 knjže, když uzřel mládenečka spanilého a wtip-
 ného, milowal ho welmi. Potom přihobilo
 se, že té zemi král ustanowil sněm, aby knj-
 žata, páni a urozenj té země se šgeli. A tak
 knjže když widěl, že ten mládeneček gest spa-
 nilý a pěkný, a znamenal také, žeby byl dosti
 moudrý, pogal ho sebou na sněm. Když se
 bylo množstwo panstwa šgelo, tedy řekl král:
 „Neymilegšj! wjteli, proč gsem tento obecný
 sněm ustanowil, a co se s wámi raditi chceme?“
 Odpowědělo mu wšsecko panstwo; „Pane
 milý, k wassemu rozkázání gsme přigeli, a
 wassi wůli we wšsem chceme plniti.“ I di-
 gim král: „Tři křawci, kamžkoli gedem, wšsudý
 za námi hrozně křagje letj, tak že na žádném
 místě nemůžem před nimi pokog miji. Protož
 wyložjli námi kdo, co to křání těch křawcůw
 wyznamenáwá, tedy slibugem pod korunou
 králowstwj našeho, že gemu gedínkou swou
 dceru za manželku dáme, a po smrti nassi
 wšsecko králowstwj.“

Ale mezi všim tím množstvem není
 nalezen ani jeden, kdo by to mohl králi po-
 věditi a vyložiti, a to učiniti, aby ty krá-
 kavei tak hrozně křagje po něm nelétali. Ře-
 kl Alexandr mládeneček knížeti, pánu své-
 mu: „Pane, i co se vám zdá, učinili král
 jeho milost tomu dosti gať slibuge, kdyby mu
 to kdo pověděl a vyložil, co ty křawci chť?“
 Odpověděl gemu kníže: „Gá za to mám, že
 své řeči dosti učinj.“ Dř gemu mládeneček:
 Pane milý, teď gá slibugi pod ztracením hrdla,
 že chci králi vyložiti, co ty křawci mĳnj, a
 že wĳce nebudou po něm létati. A když to
 ušlyšel kníže, šel ke králi, a řekl gemu: Králi
 milý, mám gednoho mládenečka u dwora své-
 ho, spanilého a dosti moudrého, který prawj,
 že vám to chce vyložiti, co ty křawci za
 wami všinde létaji a křagje chť, chceteli to-
 mu dosti učiniti, co gste slĳbili. Řekl gemu
 král: pod korunou králowstwj našeho slĳbu-
 gem, že chcem své řeči dosti učiniti. Tedy
 kníže přišel s mládenečkem před krále, gehořto
 když král užel řekl gemu: Milý mládeneč-
 ku, budeš-li nám moci k našj otázce odpo-
 věditi? Odpověděl gemu mládeneček: Welmi
 dobře, králi milostiwý. Řekl gemu král: Otázka

nasse tato gest: Proč ty křavci vždycky za
 námi létají, a tak hrozně křají a řičí? Od-
 pověděl mládenec: Králi milostivý, přihodilo
 se, že tyto dva křavci, samec a samice, kteří
 za námi létají, zplobyli třetího, a v tu časť
 byl tak veliký hlad v zemi naší, že lidé, ho-
 vada i ptactvo mřelo hladem. Tedy samice
 opustila to mladé křavčátko v hnízdě a le-
 těla pryč od něho, kdeby se sama mohla při-
 živiti, aby hladem neumřela. Ale samec
 nechtěl od něho nikam, než kterať koli mohl,
 živil se i své křavče, dočudž nemohlo létat.
 S kýmž hlad pominul, tedy samice přiletěla
 zase, a chtěla mladého křavce s sobě rajti.
 A kýmž tomu porozuměl samec, i řekl jí: po-
 něvadž jsi ho v jeho nouzi opustila, gá ho
 také nyní tobě nechci dáti, neb kdyby mně
 nebylo, muselo by hladem umřeti. Odpově-
 ěla samice řka: gá jsem měla při porodu
 bídu a bolest, a ty ne. A protož slušněgši
 měc gest, aby mě bylo než tvé. S tak, mi-
 lostivý králi, tato gest přejina, pro něj tyto
 křavci hrozně řičí a křáje za námi létají,
 nebo žádají od nás, gakožto ob krále milo-
 stivého země té, abyste ge v tom rozeznali, a
 spravedlivě to rozsoudili, či má to křavče

mladé býti? Odpověděl král: Poněwadž samice své dítě w nouzi opustila, a letěla pryč od něho, uznáwáme a rozluzujeme, aby ho byla prázdná, od něho nic neměla. A gako sobě fu pomoci bere, že gest na porodu welifou bídu a bolešt měla, to ať neplatí: neb ta bolešt ebrátila se gi w radost welifou. A poněwadž samec gest prwotnj příčina geho, a také ho w potřebnosti neopustil, protož my poroučíme, aby mladý křawec při něm zůstal. Usslyssessse křawci tento rozsudek, s welikým křikem a kwapánjm pryč letěli, a wíce se ke králi nikdy nenawrátili. S řešl knál mláden- ci: Kterak ti řikaji? Kterýž odpověděl: Alex- randr gest gmiéno mé. Řekl gemu král: Alex- randře, toho chce od tebe míti, abyš žádného sobě giného otcem nenazýwal. Fromě nás, po- něwadž dceru našši míti máš, a po smrti naš- šim králem býti. S zůstal Alexandr při králi, a řjdił turnage wždycky u dwora králowsského, tak že pro geho etnostné mrawy, a pro geho statečnost' každý ho milowal.

W ty časy žil jeden císař gmiénem Ty- tus, kterýžto wssedky císaře a krále w bohata- stwji přewysšowal; o němžto po wšsem swětě takowá powěšt byla, že kdožby se s nim chtěl

nějakému umění aneb mravům, a nebo kterémoli světským věem naučiti, ten aby se dworu jeho přišel. A když to uslyšel Alexandr, řekl králi, otci svému: Nymilegssji otče můj, víte to dobře, že po všem světě rozhlásila se pověst císařova: protož libí-li se pánu otci mému, půjdu se dworu jeho a tam se moudrosti a mravům přiučím: Řekl gemu král: Mám se to velmi dobře libí, ale abyš sebou nabral hognost zlata, aby nám čest z toho byla: ale však zdá se nám, aby prvé než odejdeš, s dcerou našší se zasnoubil, a gi sobě za manželku pegal. Odpověděl gemu Alexandr: O pane a otče nymilegssji, když se dále Bůh záje navrátím, tedy dceru naši se všší počestnosti za manželku svou pognu. Řekl gemu král: Synu můj, považ se tobě to libí, a chceš geti se dworu císařovu, gediž s požehnáním Božím.

Tedy Alexandr rozžehnal se s králem a odšel.

Když se dworu císařovu přigel, šel na palác, a padl na kolena swá před císařem. Gehožto když užřel císař, povstau z stolice své, a poljbil ho řka: Synu můj, odkud gš ti, a gafa gš potřeba twá, že gš t nám přišel?

Odpověděl genu Alexandr: Nejnepřemože-
nější císaři, Egyptského krále syn a dědič jsem
já, a přijel jsem k vám, a chci u vás ve-
lebnosti sloužiti, libili se vám služba má. Za-
lalibil se mládenec císaři velmi, a dal genu
úřad, aby byl Truskasem, a poručil geg Mar-
šálkovi svému. Teby Alexandr gsa žiw při-
dvoře císařském, tak sobě moudře a statečně
počínal, že všickni geg milovali.

Po malém času přijel také syn krále
Francého, gehožto císař poctivě přijal. A
když se tážal na rod a jméno geho, odpověděl
gemu mládenec: Jsem syn Francého krále
jmenem Rudwif a služebník váš. Řekl císař:
Alexandrowi jsme dali úřad, aby byl našim
Truskasem, a tobě dáváme úřad, abys byl
naším Senkem. Ti dva mládenci tak byli
sobě podobné twáři, mravů, i ve všech čí-
nech svých, že jeden od druhého nemohl ro-
zeznán býti: genom, že Alexander byl většího
umění, a prospěšnější ve všech činech svých
než Rudwif, neb Rudwif byl příliš dětinský a
háklivý. Tyto dva mládenec velmi jeden dru-
hého miloval. Císař měl gedinou dceru jme-
nem Florentinu, gižto nad obyčej velmi mi-
loval, nebo byla všem libezná, a de-

díčka císařství jeho. Ta měla zvláštní dvůr
 a zvláštní čeleď svou. Té panně Florentině
 každý den císař na znamení velké lásky, giblo
 ze stolu svého po Alexandrovi posílal. Panna
 ta Alexandra velmi ráda viděla, neb se jí
 zdál moudrý a statečný mládenec. S přihodilo
 se jeden den, že Alexandr byl velmi zaneprá-
 žděn, tak že nemohl gibla císaři k stolu nosit.
 A když se žádný nesměl w jeho úřad uva-
 žati, Ludwig, tovaryš jeho, podstoupil tu
 práci, a nosil gibla. Jedn, když již přinesl
 poslední krmý, a postavil jí před císaře; cí-
 sař gaž obvyčel měl, poslal po něm krá-
 deři své nejmilejší ze stolu, neb se do-
 mníval, že jest on Alexander: a tak Ludwig z
 příkazání císařského nesl Florentině giblo. A
 když přišel k ní do její komnaty, pozdravil
 jí slušně; gaž na takovou princeznu sluší,
 a položil před ní to giblo, a dříve nikdy jí
 newiděl. Ale ona geg hned poznala, že by
 nebyl Alexander. S řekla genu Florentina:
 Synu, kterať ti říkáš, a odkudž jsi? gižto
 on odpověděl: Princezno milá! krále Francé-
 ho syn jsem, a gmeno mé jest Ludwig. S
 jí genu Florentina: dobře jest, gdiž w do-
 togi. A on poklonivši se jí poctivě a vážně,

odešel. Mezi tím přišel Alexandr k stolu, a obadwa stáli spolu před císařem. A když již bylo po oběd, mládenec Ludwif lehl na lože své a byl nemocen. Porozuměwše tomu Alexandr, tovaryš jeho, šel k němu a řekl: O Ludwice, tovaryši milý, coť gest, žeš tak nemocen? Kterýžto odpověděl: Milý tovaryši Alexandře, gá zagistě newjm, co mi se stalo, než to na sobě znamenám, že welmi nemocen gsem, a že mi nelze, již déle živu býti, než že musím umříti. Řekl gemu Alexandr: Příčina nemoci twé gest mně dobře známa, neb dnes, když gš před princeznu Florentinu gidlo-nosil, pohlédl gš na ni, a twé srdce gest gaté milostí, a rmouti se. Řekl gemu Ludwif: O Alexandře, tovaryši můj milý, wšicni lékaři ze wšeho swěta nemohli lépe uhádnouti a powěděti, co mně ublížilo, gats ty mi powěděl, a bogjm se, že musím od toho umříti. I řekl gemu Alexandr: Měg se dobře, tovaryši milý, neb w čem budu moci, pomoci neobmeššám.

Tedy Alexandr odebral se do Říma na trh, a koupil za své peníze sufni wšecnu perlami wyfrumplowanou, tak že o tom Ludwif nic newěděl, a Florentině gménem Ludwifowým gi darowal. I řekla gemu princezna: O Alexandře,

Kde jste našel tak drahou sukni? Odpověděl jí Alexandr: Velitelko milá, ten Ludvík, jenž vám včerejšího dne bylo přinesl, jest syn velmi velkého a mocného krále, a gedině že včera na vás pohleděl, tak vás velmi zamiloval, a leží, láskou raněn, neniocen, i žádá potěšení vašeho. Řekla genu Florentina: O milý Alexandře, radiloby mi k tomu, abych já ho zamilovala, a potom abych svou svobodu ztratila? nedey mi toho milý Bůh, a gdi odemně s takovým poselstvím, a nikdy mi takových řečí více nemluw. To když uslyšel Alexandr od Florentiny, poklonivše se se uctivě, odešel.

Na zeytrý šel opět do města Říma a koupil forunu dwafrát dražší nežli ta sukně byla. A když wessel k princezně Florentině do gegi komnaty, a daroval jí ten klenot drahý gménem Ludvíkovým, tedy řekla genu princezna Florentina: O Alexandře, divím se tobě, že mnohokráte jste u mně býwal, a se mnou jste mluwíwal, a wšak jste sám o sobě, a o své záležitosti nikdy se mnou nie nemluwil, než nyní mluvíš se mnou o giného. Řekl jí Alexandr: Velitelko milá, nikdy mi se toho nepřihodilo, aby srdce mé bylo tak

welmi raněno, gako nyni pro Rudwija, towa-
ryše mého. Nebo kdo má towarýše wěrného,
má gemu we wšsem wěrný býti. Řekla gemu
Florentina: odegdi, neb nyni žádne odpowědi
na to nemám. Usslyšewše to Alexandr, po-
klonil se a odesšel.

Šel po třetí do města Říma, a kou-
pil pás, třikrát dražší než fortuna byla, a da-
rowal geg gménem Rudwíjowým Florentině.
Teby princezna Florentina, když tak utěšený
a krásný klenot užíla, řekla k Alexandrowi:
Raž Rudwíjowi se mně přigiti. A když to
usslyšel Alexandr, i šel k Rudwíjowi, a řekl
gemu: nehmilegši towarýši Rudwíju, posli mi
se, a buď potěšen, neb gfi nalezl milost před
princeznou Florentinou, nehmilegši twou, a
dnes tebe k ni powedu. A když to uslyšel
Rudwíj, gakoby ze sna těžkého procit, a počal
zponenáhla obžíwowati, a welkým radostmi
byl zdram. Šel wedl Alexandr Rudwíja k prin-
cezně Florentině a sám odesšel. A tak potom
kolikrátkoli Rudwíj chtěl, wždycky byl k prin-
cezně swobodně připuštěn. Šlo se, že dwo-
řané cjsářští spikli se mezi sebou, kdykoli Ru-
dwíja zastihnou u princezny, aby ho hned
gali neb zamražbili. A když to Alexandr zvě-

děl, připravil se také k tomu s služebníky
svými, aby tovaryše svého Rudolfa bránili.
Porozuměvše tomu císařští dvoráné, i nechali
Rudolfa v pokoji.

V brzkém pak času potom přišly listy
z Egypta k Alexandrovi zvěstující genu o
smrti krále Egyptského, aby přišel a uvažal
se v království své, a dceru toho krále aby
sobě za manželku pogal. Zvědivši tu no-
vinu princezna a tovaryš jeho Rudolf, že se
Alexandr k odchodu strog, zarmoutili se z toho
velmi. Teby šel Alexandr k císaři a řekl
genu takto: Nejnepřemioženější císaři: Váš-
ní milosti věděti dávám, že přišly listy ze země
mé, zvěstující mi, že pan otec můj, král Egyptský,
umřel, abych přigel do země své, a uvažal
se v království Egyptské. Protož Váš-
ní milosti proijm, abyste mi v tom za zlé neměli,
a mně propuštění dali. Pakliby to proti
Váš-
ní císařské milosti bylo, chtěl bych raději
své království opustiti, než Váš v čem roz-
hněvati. Řekl císař Alexandrovi: Že od nás
pogedeš, toho velmi neradi vidíme, přáliby-
chom abys byl našim věrným služebníkem,
aťšak za službu svou, cokoliv požádáš, to má

od našeho podkomorního dáno býti. S geďiž do království tvého s požehnáním našim.

Alexandr rozžehnal se s císařem a Florentinou i všemi císařskými dvořany, gel do vlasti své. A tovaryš jeho Ludvík provodil ho, a gel s ním dwacet mil. S řdyž se ty dva tovaryši milj rozžehnati měli, řekl Alexandr Ludvíkovi: O Ludvíku, že všech můg nejmilejší tovaryši, napomínám tě, abyš w cestách a činech svých, co se princezny Florentiny dotýče, byl opatrný, a moudře všechy věci počínal, neb wjin, že na místo mé giný wstoupj, a ten řdyž žwj, že tebe princezna miluge, bude tebe w nenávisti míti, a dnem i nocj bude na to mysliti, aby tebe osočil. Odpověděl Ludvík: O Alexandře, nejmilejší tovaryši můg, čci se že všj síly své toho wstříhati, aby žádný o naši lásce nezvěděl. Ale této geďinké věci od tebe Alexandře žádám, abyš tento prsten ode mně přigal, wždycky na ruce své nosil, a řdykolwěť naň pohledneš abyš na naši upřimnost pamatowal. Řekl gemu Alexandr: Pro tu lásku, kterouž k tobě mám, ten prsten od tebe přignu, ačkolwěť, řdybych pať i toho prstenu neměl, nikdy bych na tebe nezapomenul. — A tak poljbiwše se

Alexandr gel do země své, učiněn gest králem
Egyptským a Ludwif se nawrátil se dworu
cisařskému, smuten gšonce po Alexandrowi,
ibwarystowu swém.

W brzkém čase přigel se dworu cisařo-
wu Rwidu, syn krále Španělského, a obdržel
u dwora místo Alexandrowo. A když Lu-
dwif a Rwidu spolu w gedné fontaně žili, Ludwif
za mnohé dni strachem boga se Rwidona, ne-
směl s princezně choditi, než pro melionu La-
su, kterou s ni měl, nemohl dlouho bez ni
býti ale obydgem swým jako by prvé chodil s ni.
A když tomu porozuměl Rwidu, syn krále
Španělského, že princezna Florentina miluge
Ludwifa, záměřel genu toho melionu.

S přihodilo se jeden čas, když cisař na
paláci byl, počal Alexandra s geho wěrností
chwáliti. A usluffew Rwidu tu řeč, řekl cisař:
Ten Alexander, gehož wy wychwalujetec gest
zrádce eti wassi. Di genu cisař: Kterak?
Odpověděl Rwidu: Tak, neb gedinkou deoru
wassi Ludwif s náwodn geho s nedowolené
lásky přiměl. A když to usluffel cisař, zarmou-
tilo se srdce geho. S užřem Ludwifa na pa-
láci, řekl s němu: Co to o tobě slyšim?
gestli že gest tak, jako Rwidu prawil, tedy

Alexandr.

chawnou smrti musjś umřiti. Odpowěděl Rud-
 wjś: Mllostimjś cjsaři, co takowěho smrti ho-
 dněho o mne slyšjíte? Tedy řekl Rwidō: Tedy
 prawjś před cjsařem, pánem mým, že jsi
 porušil milost cjsařskou a nešlechtně dceru
 geho a tagně nawšštemowal. Odpowěděl gemu
 Rudwjś: Co na mne prawjś, nešlechtně a
 neprávě prawjś, a gá chce tobě toho rukou
 smou odpjratí a své spravedlnosti hágití. Bůh
 dá, že ta nespravedlnost na hlavu twou přigde.
 Z uložil jim cjsař den, w kterjś w soubog wyšli
 magj. Tedy šel Rudwjś k princezně, a wšsedu
 smou přjvodu ji oznámil, a řekl: Banno
 milá! wjte to dobře, že Rwidō jest statečný
 muž, tak že mu rovněho u dwora není, a gá
 jsem mdlý, budu-li se s ním bít, gista wěc
 jest, že padnu, a wy me wěčné hanbě zůsta-
 nete. A poněwadž mne pobjdl, mure gemu od-
 powěditi neschjji a protož o wassi radu w tom
 žádám. Odpowěděla Florentina: Udělegž wedle
 rady mé, a gdi rychle k cjsaři, otci mému, a
 řekni gemu, že jsou přišly listy od otce twěho,
 dáwajíc tobě wědětí, že jest nemocen welmá
 a že tebe wídetí žádá, přive než umře, a pro-
 ho, aby se bitwě dálšj rok položil, a tobě
 k otci geti dopustil. Rdyž to na cjsaři obhájil,

geblý hned se frálí Alexandrowi, a gemu swou
přihodu powěz. I učinil Rudwif, weble rady
Florentinu! A když gemu císař dopustil, gel
hned do Egypta se frálí Alexandrowi, gemu
wšsedu swou přihodu powědel, a řekl gemu:
Dpane, a ze wšsedu nehmilegšší towaryšši, giž
smrt i žiwot můg w ruce twých gest, neb
míš, kterak gest swjto statečný, a gá mblý:
protož princezna Florentina dala mi tu radu,
abych s tobě na paradu gel.

Protož nepustawičněgšší towaryšši a přis-
teli neylepšši, poněwadž gsme sobě we wšsem
podobni, prosim, abys gel se dworu císařowu,
a bil se s Rwjdoneni, neb tebe žádný nepo-
zna. než Florentina, ale každý se bude domní-
wati, že gsme gá to, genž se s njm bigi, a když
Rwj dá, bitwu wyhráš, tedy gá se zase na-
wrátim se dworu císařowu, a ty půgdeš zase
po zemi twé. Řekl gemu Alexandr: W který
čas se máte bit? Odpowědel Rudwif: Od
dneška we čtyrech nedělích. Řekl gemu Ale-
xandr: Od dneška we čtyrech nedělích magi
se s nassemu dworu segit mnohá knížata,
páni, rytčstwo i wšicni urozeni země, neb
na ten čas máme se s swou newěstou odda,
a slawnost swadební mjt. Když to uslyšel

Rudwif tak se lehl, že na zem padl, a zvolal: Duzkosti jsou mi ze všech stran. Tedy řekl Alexandr: Towarissi neymilegšši, budiž trpělivý, neb tebe w ničem neopuštím, bych měl ženu i frálowstwj své ztratiti. Nebo poněwadž jsme k sobě tak velmi podobni, že nás žádný rozeznati nemůže, zůstaň ty zde, a abdeg se s mou newěstou místo mne, a měj swadbu jako bych já to byl. Ale watug se lože mého budiž mi věrný. Když to Alexandr řekl, kázal kone sedlati, a gel se dworu císarowu. Rudwif pak druhý den hned chodil mezi pány a dworany, a žádný ho nepoznal, ale každý se domníwal, že by byl frál Alexandr. I odbyla se swadba. A když spolu do lože lehli, tedy Rudwif dobuda meč, položil mezi sebou a mezi ženou, aby se tělo těla nedotýkalo. Žena se tomu velmi podivila, proč by on to učinil, ale wšak proto gemu neřešla, a tak wždy leželi, spolu dočudž nepřel frál Alexandr.

Když frál Alexandr přigel k Titowu císari, řekl gemu: Neynepřemožněgšši císari, tobě jsem přigel, abych své cti hágil, ačkoliv jsem otce mého w těžké nemoci zůstawi. Di gemu císar: To gfi dobře učinil, a budeš-li spřa-

vedlho, štěstí ti dopomůže. A kdy Florentina
 porozuměla tomu, že Alexandr přigel, zradomala
 se velmi, poslala pro něho. S obgamostí polj-
 bila ho, a řekla: Kdes nechal Rudwifa? Tedy
 Alexandr pověděl gi wšlecko, kterak ho w bytu swém
 nechal, a kterak newěstu geho za manželku swou
 pojímá. A žádný u dwora cjsarowa nepoznal
 Alexandra, než každý se domníwal, žeby Rud-
 wif byl. A kdy Alexandr s Rwjdonem před
 cjsarem stáli, řekl Alexander k cjsari: Meyne-
 přemoženější cjsari, tento mne před Waffi
 milostí obžalowal, prawje na mne: žebych gá
 dceru waffi Florentinu k nedowolenému froku
 swedl; teď gá přísahám, že gsem gá dceru
 waffi tělesně nepoznal, a to naň chci dnešní
 den rukou swou dokázat. Odpowědel Rwjdo:
 A gá přísahám, že gfi ty dceru cjsarowu k
 nedowolenému činu přiwedl, a to dowěsti chci
 na hlavě twé. Tedy hnedky wsedawše na
 koně, i potýkali se velmi prudce, a bili se
 od gitra až do nešporů; až potom Alexandr
 gednou ránou štal hlavu Rwjdowi a poslal
 gi Florentině, kterážto wgamostí hlavu Rwj-
 donowu, donesla před cjsare a řekla: Otče
 milý, ai hlawa toho, genž mne neprávě před
 wami obžalowal. Tedy cjsar ihned poslal

pro Alexandra, a řekl gemu: O neynmlegši
 Ludwice, ty gš dneš čest svou a deery našy
 obhágil: a protož chcem giž na tebe tjm la-
 slawěgši býti. Odpowěděl Alexandr: Pán Bůh
 pomáhá těm, genž doufaji w něho, a krwe
 newinně neopouští. A protož pane milý, ge-
 dině věci na Wassy welebnoši žádám; poně-
 vadž gsem od otce svého nemocného odgel,
 abyšte mne pustil k němu dogeti; tož Bůh dá
 a w nemoci své se polepši, zase čci přiget
 k wám. Řekl gemu císař: Gdiž s požehnáním
 Božím a zase k nám se nawrát, neb giž bez
 twé přítomnosti nechcem býti. I požehnal
 císař Alexandra a gel do země své. Gehožo
 když uzřel Ludwiž, zradowal se z geho při-
 jezdu welmi a přiwítal geg laslawě řka: O
 neynmlegši příteli, kterak gš mou wěe způso-
 bil u dwora císařowa? Dj gemu Alexandr:
 Gehiž zase k císaři, a služ gemu gafo prwe,
 neb gsem wětši milost u císaře našel, než
 gš ty kdy měl, a hlawn nepříteli twému gsem
 stal. Odpowěděl gemu Ludwiž: O neynmlegši
 towariši, i kterak gá se mám tobě odplatiti,
 newjm, nebs mně giž několikrát od smrti wy-
 swobodil, ale Pán Bůh budiž odplata twá, a
 budiž Pánu Bohu poručen. I gel zase se

dworu císařova, a o tom newěděl, by Alexandra doma nebylo, kromě sám Rudwif.

Tedy když již večer byl, šel Alexandr šel s královnou na lože, a když s ní lehl, hnedky jí obgal, láskavě s ní rozmlouval. Gemužto ona řekla: tak dlouho jsi se mně wgdalował, žeš mi žádného znamení lásky až do té chvíle neprořádal. Odpověděl Alexandr: Proč to mluvíš? Řekla gemu královna: Šel po wšechy tyto noci, když jsi šel se mnou do lože wšel, kladi jsi mě nahý mezi náš, aby si se mně nedotkl. A když to ušlyšel Alexandr, hnedky poznal wěrnost towaryste svého Rudwifa, i řekl s ní: O neymilejší paní naše, to jsme mi učinili pro své lepší, abychom tebe zkoušili, a potom až do smrti milowali. I pomyslíla sama u sebe, řka: Ty mé lásky hoden nejsi, poněwadž mně zkoušíš na wěky. A gednoho rytíře, gehož přímě milowala, tím wje počala milowati, a mluwila s ním, kterač by krále o žiwot připrawili. Sgednali sobě tedy neyhoršího gedu, aby otráвили geg. Ale král Alexandr byl tak twrdě a silně přiozenosti, aniž mu co mnoho uššobilo, než učinili geg-malowbeného. Tedy královna, nranželska geho, i pánt zemřeli, když

jsou uzřeli krále a pána svého Alexandra malomocného, pohrbali ním, a řekli: Nemí slusná věc, aby malomocný na námi královal a nám rozkazoval, neb takový člověk nemůže dediče zpłoditi. A tak jsou ho vyhnali z jeho království Egypťského.

Mezi tím umřel gest Lytus císař, u kterého král Alexandr prve Turkskem byl, a tovaryš jeho Ludwik pogal za manželku Florentinu, a byl císařem Egypťským. Umřel také král Franců, etec Ludwikův, načež Ludwik učiněn gest císařem Římským a králem Francům. A když to uslyšel král Alexandr o svém tovaryši, myslel sám u sebe, řka: Siž můj tovaryš Ludwik učiněn gest císařem Římským i králem Francům, půgdu gá k němu, neb jsem mnohokrát svůj život pro něho wážil, a kdyby mne nebylo, bylby několikrát zabít, snad se na mne rozpomene. I wstal w noci, a wzal hůl a flavačku dřevěnou; gáž obvyčeg gest malomocných, i šel k císaři Ludwikovi. Když tam přšel, šel mezi jiné malomocné, kterjžto před palácem almužny čekali a posadil se mezi nimi. A když císař u stolu sedě gěl, powstao Alexandr i šel k wrátě němu, a řekl genu: Gá, zamržený člověk

prosim tebe pro Pána Boha, aby poselstve i
 císaři Rudwířkowi učinil, a řekneš genu takto :
 císaři milostivý! jeden malomocný člověk
 prosí vás pro Boha, a pro lásku, kterouž
 máte k Alexandrowi, králi Egypťskému, abyste
 mu dali almužnu ze stolu vašeho, aby seděl
 na zemi a před vámi gedi. Odpověděl ge-
 nu vrátň : Divím se tobě, že takových
 věcí, gsa člověk zamržený, na císaři žádat se
 osměluješ. Zdalíž newjš, že knížat a pánuw
 gest vlný palác, a tak kdyby na tebe hleděli,
 mělby z toho osflivosti, a žádný by nemohl
 gísti. Ale poněwadž tak hluboce pro Pána
 Boha prosíš, chci to císaři powěditi, bych pak
 i hrdlo ztratiti měl. Tedy vrátň šel k cí-
 saři, a genu wše, zač ho byl ten malomocný
 prosil, powěděl. Usslyšaw tu řeč od vrátněho
 císař, že gmcnuje Alexandra, krále Egypťského
 šel vrátnému : Rychle puš ho sem, nechť
 gest on gaskoli šfaredý člověk a způsob mu
 místo tu před námi, abychom mu z stolu na-
 šeho gísti dali. Tedy vrátň uwedl ho na
 palác před císaře : a před stolem geho místo
 mu na zemi způsobiw. I poslal mu císař
 ze stolu swého gísti. A když se byl Ale-
 xandr nagebl, řekl gednomu ze služebníků

císařských : Reynmlegghj, prosím pro Pána Boha, abyš řekl císaři, aby mi poslal piti z svého koflíku pro tu lásku, kterou máš Alexandrowi, bráti Egypťskému. Odpověděl genu služební : Boněwadž prosíš pro Pána Boha, teď až chceš nčiniti, a císaři pověditi, ale neručím, aby to učinil. I šel služebník ten k císaři, a pověděl genu všechno, zač ho ten malomocný prosil. A když císař uslyšel Alexandra bráte Egypťského gmenowati, žádal ná-
liti nejlepšího vína, a poslal malomocnému. Malomocný pak víno vyplil do láhve své, a prsten, kterýž mu byl Ludwíř, tovaryš jeho dal, uvrhl do koflíka, a poslal geg k císaři. Když císař užíval prsten, geg poznal, že by ten byl, kterýž Alexandrowi byl dal, když od něho prýč gel na znamení věčné lásky, i myšlel císař sám u sebe, ká : kterak tento malomocný k tomu prstenu přišel ? I přikázal služebníku svému, aby pověděl tomu malomocnému, že žádným způsobem prýč odegiti nesmí, dokudž by císař s ním nemluvil. A když již bylo po obědě, zavolal císař malomocného do své komnaty a mluvil s ním, kterak gest k tomu prstenu přišel. On genu odpověděl : Znáteš, pane, tento prsten ? Řekl císař : velmi

dobře. Jdi gemu malomocný: A wštelí
komu gste geg dali? Odpowěděl cjsař: Wšme.
Jdi malomocný: Když wšte, tak mne také
znáte, neb gsem gá Alexandr, frál Egypťský.
To když uslyšel cjsař Eubwjs, welíson žalostí
přečondán, padl na zem, roucho své cjsařské na
sobě roztrhna prawil: O Alexandře, polt-
wice bušše mě, kterak tělo twé znamenité a
rozkošné tak welmi gest zohyzděné? Dopu-
wěděl Alexandr: To se mi pro welíson wěr-
nost wašši stalo, kterouž gste ke mně měli,
když gste leželi na loži s ženou mou, meč gste
 nahý mezi sebe kladli, a ona hned rozhně-
wawšši se proto na mne, zamilowala gedroho
z mých rybnůw, a mne gedem chtěla otráwiti,
a gakož teď widíte, gsem odpolu mrtwý. A
potom páni a urození země wyhnali mne z
frálowštwí mého, prawíce, že takowý malo-
mocný frál nemůže bediče zploditi.

-Když to uslyšel cjsař, poljbil ho a řekl
gemu: O bratře můg Alexandře, lito mi
gest tebe a kdo mi dá to, abych za tebe mohl
umříti? Ale příteli můg neymilegšši, měg
trpěliwost, my obaššlem, wšsedu neyáceněgšši
doctory a lékaře we wšsedu zemích naššich, a
budeš to možná wěc, žeby tebe mohli zdra-

mého gafo gfi prave byl učinil, ani zlata, ani
 kteréhofoli zboží nevdrašího nechcem litovati.
 Mezi tím císař opatřil Alexandra potogem
 samotným, a všemi tělesnými potřebami. A
 poslal posly po všech zemích svých, aby se
 ptali na učené doktory a lékaře. Z shledáno
 bylo ve čtyrech nedělích po zemích císařských
 sedmdesáte lékařů učených a přivedli je před
 císaře. Kteréžto uzřevše císař, řekl jim: Mey-
 milessi, jednoho našeho přítele nakaženého
 malomocenstvím máme, jestli že genu spo-
 moci můžete, ani zlata, ani stříbru neodpon-
 sťte, neb geg nade všedho zboží světa to-
 hoto dražšího předkládáme. Odpověděli genu
 lékaři, řkouce: Pane milý, bude-li možná věc,
 chceme Bassi velebnosti v tom rádi poslou-
 žiti. Z zavolal císař Alexandra, řdyž naň léka-
 řové pohleděli, císaři pověděli, že žádným uměním
 lidským nemůže býti uzdrawen. Řdyž to uslyšel
 Ludwik císař, zarmoutil se z toho velmi, a obrá-
 til k Pánu Bohu, davše se na modlitby, a
 přikázal, aby všickni zákonníci a všecen ná-
 božný lid, wzyval Pána Boha v postu a
 nábožných modlitbách, za to aby Pán Bůh
 všemohoucí ráčil Alexandrowi, tovaryši ge-
 ho, prwuěgšji zdrawi nawrátiti. Císařomna

Florentina také pokračovali se v postu a v
 žití, prosila i teď za to Pána Boha. A když
 jeden den král Alexandr na svých modlitbách
 byl, slyšel hlas takto volající: Kdyby cí-
 sár své dva syny, drahé, svou vlastní
 rukou zavraždil, tebe v té chvíli zmyl, učí-
 něno by bylo tělo tvé tak čisté jako tělo dí-
 těte mladého. A když ten hlas uslyšel Ale-
 xandr, myslil sám u sebe, řka: Resuši mne
 toho hlasu císaře vypravovati, neb jest wel-
 mi odporný přirozenosti lidské, aby giný strže
 to zdraví přigal. Ale císař dnem i nocí sta-
 ral se o zdraví Alexandrov, neb ho miloval
 velice. Z přišel hlas k císaři řka: Z což
 voláš se mne, zdalž není Alexandrovu pomědno,
 kterak by mohl k pravému zdraví přigiti?
 Uslyšav to císař, šel k Alexandrov, a řekl
 mu: O nejmilejší příteli, buďž požehnan
 nevyšší, kterýž nikdy neopouští doufajícího
 v něho, neb jsme tomu porozuměli, že jest
 od Pána Boha zgeweno, co máš činiti, abys
 byl zdrav; protož zgewiž nám to, budemeš
 tomu moci pomoci, není toho na světě, aby-
 chom pro zdraví tvé nečinili. Odpověděl Ale-
 xandr: Pane milý, gáť vám toho, zgewiti
 nesmím, neb jest to odporná a nepřirozená

věc. Řekl však k vám mám důvěru, však
 tě věci od nás pro mé zdraví žádá necht.
 Řekl císař: Alexandře, my chceme, abyš
 nám to zgevil, kterým bys obyčejem mohl
 zdrav býti? Řekl Alexandr: Když to zvědět
 žádáte, tedy slyšte: Jest mi ve snu zjeveno,
 kdybyste rukou svou vlastní své dva syny
 zabili a mně v gegich frw zmyli, to když
 se stane, byl bych čist jako prvé. A protož,
 milý císaři, nechtěl jsem vám toho zgeviti,
 neb jest to nemožné, aby otec měl syny za-
 býti pro cizí zdraví. Řekl genu císař: Ne-
 mluvíš tak, pro cizí, tys druhý já, i kdyby-
 chom měli deset synůw, ještě bychom jim pro
 své zdraví nechtěli odpustit. Tedy císař, když
 ušel čas přístupný k tomu, šel do komnaty,
 kde synové jeho spali, a dobyl tesák, zabil
 oba dva, a Alexandra frw gegich zmyl. Bylo
 tělo jeho čisté, jako tělo mladého dí-
 tete, a hnedky ho pogal císař, a poljbil ho,
 a tak ještě a tom žádný neměděl než sám
 císař a Alexandr. Řekl císař: Alexandře,
 příteli milý, odejdiž od nás, a posli posly,
 že k nám gebeš, a potom my druhý den s
 velikou slávou přigedem proti tobě. Stalo
 se tak, že Alexandr byl odjel, a poslal posly

své, kterých to zvěštávali císaři o příchodu jeho.
 A když to uslyšela císařovna, řekla císaři
 páni svému: Pane milý, zdali nemáme mít
 velikou radost z toho, že král Alexandr, ge-
 hoj jsme dávno neměli, k nám jede? Bru-
 toj radte mu s knížaty a pány proti němu
 vyjet, a já také s panami a pánými po-
 jedu za námi. A tak když přigeli ke králi
 Alexandrovi, velmi ho lástově přigali, a
 geli s ním na zámecký dvůr. S sebou ho
 na palác. A když již přišla hodina, že mě-
 li jíti, posadili krále Alexandra mezi císařem
 a císařovnou. S když to znamenali císař,
 že se panj jeho velmi ochotně ke králi Ale-
 xandru má, řekl jí: O Florentino, velmi
 jsme tomu rádi, že se ke králi Alexandrovi,
 příteli našemu nejmilejšímu, tak ochotně
 máš; ale viděli jsme onoho malomocného,
 kterým seděl na zemi před stolem našim, když
 jsme jedli, a on prosil, aby mu dali
 pro tu lásku, kterou máme ke králi Alexan-
 drovi, z našeho laskavého pití. Odpověděla ci-
 sařovna, řka: Pane milý, viděla, ale ne-
 hleděla jsem na tak zohyzděného člověka gať
 jsem živa. Řekl císař, protož ptáme se tebe,
 a doložte jí, tak, žeby ten malomocný byl krá-

Iem Alexandrem, a že žádným jiným oby-
 čejem nemohl uzdraven a očistěn být, ge-
 dině šelze kreu synův našich, přivolilabys. I
 tomu, abychom obadma syny naše zavraždili,
 a geho w gegich kreu zmyli, a on aby šelze
 to byl zbrán? Odpověděla genu cisařowna:
 Pane milý, zagistě pravím wám, kdybych mě-
 la deset synův, pro takového dobrého přítele
 chtělabych ge swýma vlastnjma rukama za-
 vraždiť, a geho w té kreu umýti. Když řeč
 uslyšel cisar, řekl: Panj milá, poněwadž to
 od tebe slyšíme, žebyš raděgi smrt synůw
 swých widěla, než malomocenstwj Alexandrowo,
 a nemohl jiným obyčejem uzdraven být než
 kreu synůw našich, i gsout obadma zabiti, a
 tam ležj w komnatě. Uslyšawšsi cisařowna
 to, zamoutilo se srdce gegi: ač prwé byla
 řešla, žeby raděgi smrt synůw swých widěla,
 než malomocenstwj Alexandrowo. Porozuměw-
 šsi tomu chůw, žeby synové byli zavražděni,
 s nařkáním a řikem velikým běžili do kom-
 naty, a když tam přiběhly, užřely pacholjěly
 zbrawé, an běhagi po komnatě, a zpywagi:
 Králowno nebe atd. I přiběhly i cisaři a i
 cisařowně, zvěstugje jim, žeby pacholjělowé w
 komnatě žiwí a zbrawí byli, a žeby každé z nich

otolo hrda mělo zlatou obrouču. Tedy císař
a císařovna běželi do komnaty, a když jsou
ge zotavě uzřeli, grabovali se meliti, a mele-
bši Bana Boha z tak melitého bitou a milo-
sebenšoj.

Potom císař Rudolf sebral wogsto we-
lité, i táhl s králem Alexandrem do Egypta,
tu nepřelichetnou královnu i s rytířem, který
chtěl otrávit krále Alexandra a s ním cizoložky,
řezal chytiti a upáliti.

Císař Rudolf měl gedínkou sestru, a tu
dal králi Alexandrowi za manželku. I nawrá-
til se zase císař do Říma. A tak když již
byl král Alexandr zase w své slávo, myslil
o otci a matce své, kteří ho byli do moře
unehli. I poslal posly své, aby čekali krále
Egyptského, že s nim gebe. A když se poslowé
zase s ním nawrátili, powěděli genu od toho
rytíře a od geho paní službu, a žeby se ten
rytíř z toho meliti radomal, že tak melité
pán má s ním přigeti; ale o tom newěděl,
žeby král Alexandr geho synem byl, ani kdy
pomyslí, aby syn geho žil byl. Když ten
rytíř tomu porozuměl, žeby již král Egyptský
blízko byl, wygel proti němu. A když již
uzřel krále, šel s koně i padl na kolena své,
Alexandr.

a geho ochotně přigal. Vidá to král, skočil
 s koně, sám geho ze země pozdvihl, a když
 se již s zámku rytířova přibližovali, rytířovo
 manželka také s panami svými vyšla proti
 králi, také padla před něho na zem, ale král
 také ji z země pozdvihl, a obgavšce poljbil.
 S když již král byl na zámku rytířovu, a
 hodina se přibližovala, že již měli jísti, rytíř
 přinesl před krále měděnici s vodou, a rytířka
 ručník, i řekli se králi: Milostivý králi, račte
 se umýt, a pak s stolu sednouti. Učesšce to
 král Alexandr, sám s sobě řekl: již se zpívání
 onoho slawíka, kteráž jsem byl otec a matka
 své vyložil, vyplnilo. S zamolav král na
 služebníky své, a kázal od nich vodu a ručník
 vzíti, a řekl: Nesuší to na vás, abyste nám
 vodu drželi, nebo jste již lidé staří. A když
 za stůl sedli, král Alexandr posadil sobě matku
 svou na pravé straně a otce po levé, a když
 již bylo po obědě, král Alexandr zamolal otce
 a matku svou do gedné komnaty soukromé. A
 když tam sami byli, řekl jim král: „Reymi-
 legši, máte-li syna?“ Oni odpověděli: „Králi,
 měli jsme, ale umřel.“ Řekl král: „Gatou
 smrti?“ Odpověděl rytíř: „Smrti přiroze-
 nou.“ Řekl zase král: „Dofážemli, že ginou

smrti umřel, než přirozenou, tedy wy lháři
 zůstanete." Odpověděl rytíř: „Pane milý,
 proč se na syna našeho ptáte?" Řekl král:
 „Není bez příčiny, protož chcem věděti, jakou
 smrti umřel, a pakli nám toho nepovíte, obadma
 zahynete." Tedy když rytíř a rytířova uslyšeli
 to, obadma na zem před králem padli, a o
 milost žádali. A král pozdvihna se z země a
 pravil jim: „Slyšeli jsme, že byste wy syna
 svého zabili. Ale však nepřigeli jsme proto
 k vám, abychom wassint mstiteli byli. A
 protož pověztež nám, jakou smrti umřel? nebo
 prigdeli to k soudu, musíte umřeti ohavnou
 smrti." Řekl rytíř: „Pane, deť nám milost,
 abychom neumřeli hanebnou smrti, chcem vám
 pravdu pověditi." Řekl jim král: „Nebogte
 se." Tedy rytíř počal takto: „Králi milostivý,
 měli jsme gedného moudrého a učeného syna,
 ten, když nám k stolu sloužil; přiletěl slawj
 na osno naše, a počal welmi libezně zpíwati.
 A on nám wyložil tohoto slawjla zpíwání,
 takto řka: Teto prawj ten slawj, že gá budu
 tak welikým pánem, že otec můg bude mně
 držeti wodu k umýwání, a matka má ručník,
 abych se utíral, a my jsme se z toho rozhně-
 wali i umrhli jsme ho do moře." Řekl jim

král: „Zdali by to nebyla vaše čest, kdyby
 syn váš byl králem?“ Řekli oni: „O Pane,
 nemohli jsme se v ty časy rozumem spravo-
 vat, neb nás byl hněm přemohl.“ Řekl jim
 král: „Váše blaženoství veliké bylo, že
 jste se chtěli vůli Boží protiviti. Protož aby se
 věděli, že jsme my ten syn váš, gehož jste
 do moře uvrhli, ale Pán Bůh všemohoucí
 nás vysvobodil, že jsme se neutopili, a k
 tomu stavu přivedl nás.“ Tedy oni když to
 uslyšeli, měli radost i strach, padli před ním
 na zem, ale král se pozdvihl ze země, a zvo-
 lal: „Neprotivte se řízení Božímu, nebo
 Bůh již dříve, než se člověk narodí, osud
 jeho ustanovil, pročť vás oba líbám, a za
 mou důstojnost buďtež nebesům věčný dík vzdán.“
 I poslal je král Alexandr s sebou do krá-
 lovství svého, a oni tam u veliké slávy do-
 konali blahotinné dny své.

Si florice

o falešném proroku Machometovi,

o které fragině a městě hrob jeho gest.

M zemi hornaté, která slouže Arabie, leží město jménem Medyn el Nabí, to gest nepříteliho proroka, v němž ten Machomet pohřben leží. Chrám jeho gest zavřený a z bělí sto kročegů, a z šířky kročegů osmdesáte. Dvoje jsou do něho dvěře: sloupů v něm čtyry sta cihelných obilných stogů, lamp v něm ustavičně hoří na tři tisíce. Z jedné strany chráma toho gest věže pěti kročegů z šířky, ze všech stran zavřená, a rouchem hedvábným přikrytá, v kteréžto věži místo vopřepané gest, v němž, jak se praví, Machomet s svými tovaryši leží. A tomu místu velmi velice Saracénové putují, navštěvujíce tělo jeho, co proroka. Tento Machomet, rodem z Arabie, byl svůdník a prorok falešný. Když Arabští v mnohém se srovnávali s židovskými.

Nesnadno. se pak poutníkům tělo Machometa, proroka falešného, ufazuge, aby gažžoli to welice uplatiti fdo chtěl, gažž o tom Bratomanus wápisuge, fterýž w Medyně to janié. Saracénům bláznovským spatřuge.

Času toho tu také byl jeden kníže, fterýž dáwal čtyry tisíce Assper, aby mohl tělo Machometa, falešného proroka, widěti. Kterémuž ten wladař chrámu toho odpowěděl, řka: „Směl- libyť ty těma twýma očima, glimž gš ty mnohé nepravosti spáchal, na toho chytiti pá- třiti, gehož požehnáním Pán Bůh wšemohoucí nebe i zemi stworil.“ Odpowěděl ten kníže: „Pravdu ty mluwíš. Ale prosím, abych mohl gednou wěc na tobě wyřesiti, toliko toho proroka widěti, a fbyž ho uhlídám, hned sobě pro něho oči wyloupám.“ Odpowěděl wladař chrámu: „Dznámimť wšefcy wěky kníže. Zá- dná tomu neodpírá, že tento protokol náš ži- wot swlekl, ale aby na sobě nedostatků způsob stázal, a nám aby příklad dal, raději zde než ginbe umřiti chtěl, hned gsa ob angelům na stolci Bohům wywýssen, a tak gest do zastupů nebesťtanům gafo gini rowný přigat.“ Kníže opět wedce k chrámu wladaři, řka: „Pán Gejž Kristus, syn Marie, fde gest?“ Dpo-

wěděl genu wladar: „li nob Machometových.“

Tedy k tomu gest fujže přidam, „dosti gest,
dosti mám na tom, nechci ho wíce widěti.“

3. té historie může gedem každý dobry
křesťan poznati, w gacě slepotě a bladu bídny
Turci a Saracénové stoji, a wlastnjho slu-
žebnjka šabloma, z hlubokosti pešelné do nebe
wywýstugi, a nad gednorozeného Syna Božjho
wyzdwihiugi.

76250W

W knihoskladu M. J. Loubraja a syna,
 w Jindřichově Bratci, Čáské a Bělácké,
 gion nákladu knihy zábavného čtení a dopisu.
 Genowefa, hraběnka z Brabant. Příběh a
 poučná dějina z staroměstosti. Begonni
 wyprawovaná wšem dobrým lidem, zvláště
 ale matkám a dětem. Od W. R. Kramé-
 riusa. 8. 128 str.
 Cesta do sw. země r. 1829. Od Ant.
 Professe. Zeffrl J. L. Nowáček. (S třemi
 kamenotisky.) 8. 142 str.
 Hrabě Rožmberk. Wlastenský příběh, který
 se stal tu konci Švédské války. 8. 184 str.
 Pořad pod mořem, čili: Obležení Be-
 nátek. Historické-romantické wyprawování z
 naší doby. Wydělal W. R. Kramérius. 8.
 148 str.
 Kaptal. Powjda pro milou mládež podle
 Fr. Hoffmanna od Fr. B. Tomso. 8. 120 str.
 Newěsta, Kamenná, aneb: Lásko a žá-
 liwoš. Prawdivý příběh, který se stal roku
 1763 we staroslawné Praze, gmenowitě w
 Gelenjm přístupu. Z rukopisů W. R. Kra-
 mériusových. 8. 40 str.

